

: 10

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות הגר"א

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

עלולם בנס. ולא קשיא לרב נחמן [א:] דהא דזכי ביה כהן מחיים נצטור
 נבחרה לארץ עסקין דסתמיה לאו להקריב קאי אפי' בזמן בית המקדש
 ודיומא דשלמים הוא דאי מייתי ליה מצי להקריביה אבל סתמיה לאו
 להקריב קאי: ור' שמעון היא דאמר. לקמן בפ' אלו קדשים (נד. כא.)

לֹאֲרָן יִקְרְבוּ אִם כֵּן אֵין לְחַמְלֵיהֶם
לֹא: דּוֹמִיט דַּחְטֵטֶס וְאַשֶׁס קִמְיִי.
וְהֵאֵל חֲטֵטֶס וְאַשֶׁס תַּמְחִימִים מִיִּמְרִי
דְּקִמְיִי לָרָן וְזִכִּין כֵּן הַכְּבִיד כַּחֲמִין
אֵל לְאַחַר שְׁחִיטָה וְזִכִּין אֲלֵמָה כִּנְיִי
הַקִּרְבֵּה עֲסָקִין: לִימָא כְּתִילִי. יֵא
זִכִּי כֵּן כִּבְדּוֹס כֵּן מַחֲמִים מוֹמֵן דִּת
הַמְקֵדֶס לֹא: מַחֲלִי לֹאֹ הִכִּי קִמְרִי.
תִּנָּה קִמָּה בְּנִית כֵּן כֵּן אִינוּ עוֹשֶׂה
תַּמְרוֹה עַל יְדֵי פְעִילִים אֲלֵא עַל יְדֵי
כֵּן אֵל כֵּן מִמְרִי בִּן דְּלִית לֵיהּ
זְכִייה כְּגִוִּיִּם כּוּ: לֹא. כְּלַנְתִּנְתָּה
דְּרִי יוֹחֵנ בִּן נֹרִי וְרִבִּי עֲקִיבָה
דְּתַמְחִי קֹא מִיפְלִיג וְהֵאֵל הֵא אֲזִיקִמְנָה
כִּבְדּוֹר כַּחֲזֵה לֹאֲרָן וְקִמְרִי תִּנָּה
קִמָּה כֵּן עוֹשֶׂה בִּן תַּמְרוֹה מַשְׁכָּה
לִידֵי דִכָּה זִכִּי בִּיה מַחֲמִים דְּתַמְחִי
לֹא לְהַקִּרְבֵּה יְדֵי כְּרִי יוֹחֵנ בִּן נֹרִי
וְרִי שְׁמַעֲוִין כְּרִי עֲקִיבָה דֹּאעִיגִי דִּלִּית
לִיה זְכִייה כְּגִוִּיִּם אִינוּ עוֹשֶׂה תַּמְרוֹה
עַל יְדֵי דְנַפְקֵא לִיה מֵהַקִּדְּשִׁים כְּרַמְחֵה
תַּמְחִי[11] הִיִּין קִדְּשֵׁה חֲלֵה עֲלִיז כּוּ: רִי.
[12] ו' ע"א עוֹשֶׂה [13] תַּמְרוֹה
כּוּ [14] לִישְׁרָאֵל וְהַכֵּן אִינוּ עוֹשֶׂה
תַּמְרוֹה לֹאֹ וְלֹא זֵי: רִבִּי שְׁמַעֲוִין
בִּן אֲלֵעֲזֹר כּוּ זֵי וְזֵי. כֵּן יִשְׁרָאֵל.
מַחֲלִי לֹאֹ דְרַכ תַּחְמֵן קִמָּה בְּנִית
דִּהִי דְקִמְרִי תִּנָּה קִמָּה אֲלֵא זִכִּי
אִינוּ עוֹשֶׂה תַּמְרוֹה [15] דִּלִּית כֵּן
זְכִייה כְּגִוִּיִּם כֵּן תַּחְמֵן וְרִבִּי שְׁמַעֲוִין
לִית לִיה דְּרַכ תַּחְמֵן לֹא דְכִילִי עֲלֵמָה
[16] לִית לֵיהּ דִּלֵּו דְרַכ תַּחְמֵן כִּבְדּוֹר מַעֲלִיל
וְהַכָּה כְּפִלְמוֹתֵה דְרִי וְזִכִּין בִּן נֹרִי
וְרִבִּי עֲקִיבָה פְּלִיגִי וְזִכִּין כַּחֲזֵה
לֹאֲרָן וְהֵאֵל אֲמַר ת"ק דְּכֵן אֵין עוֹשֶׂה
בִּן תַּמְרוֹה וְרִי שְׁמַעֲוִין שׁוֹכֵר עֲקִיבָה.
זִי לִימָא כְּתִילִי כִבְדּוֹר אֲלֵא כֵּן אִינוּ
עוֹשֶׂה תַּמְרוֹה לֹא יִשְׁרָאֵל וְלֹא כֵּן
וְאַחֲרֵי הִכִּי מִימַר הוּא דֵלָא מִימַר הֵא
זְכִיין מוֹזִין לִיה רִבִּי שְׁמַעֲוִין כִּר אֲלֵעֲזֹר
אֲמַר [17] כִּיִּין שְׁמַעֲוִין לֹאֹ חֲזִי
אִינוּ עוֹשֶׂה תַּמְרוֹה כְּלַמֵּר דֹּאעִיגִי
זְכִיין לֹא מַחֲלִי מוֹזִין לִיה דְּכֵל תִּנָּה
כְּתִילִי לְטַפְחִי מִתִּלְתָּה קִמְרִי מַחֲלִי לֹאֹ
דְרַכ תַּחְמֵן אִילֵּךְ בְּיִיבִיגִי דִּתִּנָּה
קִמָּה [18] אִית לִיה דְּרַכ תַּחְמֵן [19] לֹא
אֲלֵעֲזֹר לִית לִיה דְּרַכ תַּחְמֵן[20] לֹא
שֵׁם אֲלֵא כֵּן לִפְקֵן. יִכּוֹל לְמַחֲכִי
תַּמְחִי: כִּבְדּוֹר זֵי נָתַן לִי כֵּן כְּמוֹ.
אֲלֵא כֵּן לְכֹה לִיכָּה לְמִימַר הִכִּי דְכֵן

המביא כבוד להראותו לחסד נרץ להביא עדים שנפל צו איתו מוס
מחלי האחרין בנכרות בפרק כל פסול המוקדשין (דף לה.) כל
ממזומין הראוין לנא כדרי אלס רועי ישראל נאמנים רועי הקדש אינם
נאמנים דמחשדו הכנים על הכתובות: ומי שרי חכם כפי. ו' אפי'
אם כן כהן עמו. דשמה כשיעוד זה שמוס קבוע הוא דלא הוי
יה שו ולא מתי למיחר כבוד זה ומל לי קעמ במומז האחרין ליה
כבוד אלא איכ' (ו) יביע ליה לן כהן: ייינו עממ ישראל (יא) אפור.
דבעי לוקח לשבוייה עד שיתום הילכך הוה הכי סיפקן דמחזיל בן
גדומות והכי חילול השם דמחזי כמאן דשקיל לתרומה בתורת שפירות
בכורות שיוולדו לו בעדרו: ליכור מר. דפדברי. גשש כבוד כריאה
כבידא לנו. דאפור לקות א' ב' בשר כבוד מסכן דלמח מחזיל בבייח
לן בתמיה: ליעסל. לטורוד ונלדלו קודם שימנו לכהן: לן ככהן
מוכחא מילתא. לן דהא מסייע הוא שהרי מילוי מן העוררה
ריות דידן ולא לכהן אחר: לן לא. עבד הכי: דמסיק אדעפיה
רזיניא

[illegible]

רבי שמעון היה דאמר אם באו תמימים יקריבו לו) אבל לכתחילה לא ועמא משום דיש להם פירוקה במקומם ורבי עקיבא מליג ואמר דלפילו עיבד לא יקרבו ומשום טעמא משום דליאקס נסור למעשר בהמה ומעשר בהמה למעשר דגן מה מעשר דגן אינו

זכור ומעשר כ' ואל"ת אלמלא לא
 עוקבתא כר' עקיבא לדריהו היו טפי
 ממנו שו"ל דלר' עקיבא לא הו"ל כל
 דק' דומיא דשלמנ"ל: **לא** כפיריתא
 ורבי יוחנן בן נורי ורבי עקיבא
 שכיני קמא"ל. כלומר וההוא
 אוקימנא בבכור חולה לארץ:
דלמא איזל ישראל ושדי ביה
 מומא ומפסי ליה (לחבריה)
 (לחכם) ואמר בכור זה נתן לי כהן
 במופו. ולא תלמך ממך כקך והא
 הן שרו לי כיון דנפח המוס מיד
 הן כלל עדים שהרי תשפד הכהנים
 גל זה ויש לומר דהכי קאמר נתן לי
 כהן במתומו וקמי דידי פלג בו מוס
 מליו ואל"ת היכי מוסי' דלמא חזיל
 שראל ושדי ביה מומא והכי לא תנשד
 שראל על כך כדלחמינן בבכורות
 (דף לה.) דכבור ביד ישראל הכל
 מנעני עליו דכהנים הוא דתשידי
 ממוני אבל ישראל לא תשידי ואין
 לומר דה"מ בודל' בכור היכא דסופו
 לימנו לבכר ולזין ישראל חוטא ולא לו
 היא בפרק כל פסולי המוקדשין
 (שף דף לה.) אמר רב תמנן גבי
 חסק בכור בעליו מעידין עליו ויש

עין משפט
ור מצוה

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

שיימה מקובצת

[illegible]

ואחרת וכל שכן דאסור לקבלו במתנה וצריך לזהר שאם אמר שראל לכהן הילך עבור זה אם אמר לו הכהן שלך יהא אז אסור לקבלו מפני שנראה ככהן המסייע בבית הגרנות:

היו מוס קבוע ומי שרי חכם את הנכסד לישראל בלא כהן עמו:
 ודשים בחוק אביל ליה ולא חיים לגולה דכחן הלכך צעיק כהן בזה
 אימי ל' הוא כהן ידיהיה לך דכל כמה דלא אימי ליה לא שרין ליה
 לקנות כבוד חס מן הכהן משום דסתם כבוד חס בזמן היה ומכר
 ישראל נראה ככהן המסייע בנית הגרנות לזרות ולעמד דהו שיתנו לו
 שרף כהן נמי מיוחד למשום הכי מוילן לשרף כ' היכי דלמידי
 (אביל ל') משאר הכשר: מנא לכו ה'. מי נתנו לכם הא אינכם כהנים:
 נראה ככהן המסייע: מיוזן וצנין. וליכא למישא למסייע דהא לא י
 המסייע. דהמנא הו קיוע שמתלו מעלטרות זו (א) בלד שיתנו לו
 המזונות: מאי אמרם דלמא מויל כקדון. כ' היכי דנמידי ליה

למסר כהן אל עבדי חמורה ורלית ליה וניה בעייה: (ד) לחזקתה קאי כר: (ע) שול ליה כהן אצל
 כו: (ש) החזקה אצל כהן איז איה יחזקת: (ז) חמורה ישראל קאמט אצל כהן עשה חמורה
 כו: (ח) היתה וינין כהן אל עמי: (ט) ליה לכתן כהן: (י) לאונית ויה משאם מהר: (יא) חמית
 אלה כאלו שפיע חיבת דהא ומח: (יב) כהן נבן: (יג) אחי לאוי: (יד) קירבו וביכין שפיע באו
 ובה נתרנו ובכורו ורלית ליה לאו רב חזקתה אצל כלל אכל לייש דאמר קרב בדבעיה קרב שפיע
 דומיל חזקתים מהי:

להרמב"ן ז"ל כפ"ה דעבדות דהב"א גירסא זו בשם הרמב"ה ו"ל יסתב דנזה נסתלק קרישת החום' אכן ד"ה דלמא וליה איז ח"ש ט"ו.

ר' משום דאין הכהן נאמן ע"י עצמו אלא היינו טעמא דלישראל אסור מפני שנראה כס